

Nr 42.

Av herr **Molin** i Dombäcksmark, om ändrad lydelse av 5 och 8 §§ i lagen den 23 oktober 1891 angående väghållningsbesvärets utgörande på landet.

Genom lagen den 5 juli 1907 om enskilda vägar på landet yppade sig företrädesvis för befolkningen i obygderna möjligheten att på självhjälpsens väg skaffa sig drägliga utfartsvägar i den mån utsikterna att erhålla vägar enligt lagen den 23 oktober 1891 om väghållningsbesvärets utgörande på landet visat sig alltmer begränsade ej blott genom den tidsödande proceduren hos myndigheterna utan även genom knappheten i statsanslaget för vägbyggnaderna.

Glädjande nog hava indelningarna av enskilda utfartsvägar enligt lagen den 5 juli 1907 alltmer tagit fart, men ännu ligga stora hinder i vägen för att den i sig själv förträffliga lagen skall kunna åstadkomma det stora riksgagn, till vilket lagen var avsedd. Det förnämsta hindret har varit och är fortfarande de dryga indelningskostnaderna, som verka avskräckande på folk att begära laga delning å vägarna. Riksdagen har också behjärtat denna sak och i skrivelse till Kungl. Maj:t år 1915 hemställt om utredning och förslag i ämnet.

Ett annat hinder är, att varken kommunalförordningarna eller lagen den 23 oktober 1891 om väghållningsbesvärets utgörande på landet tyckas lämna rum och möjlighet för kommuner eller väghållningsdistrikt att giva anslag för iståndsättandet av enskild väg i sammanhang med laga delning av densamma. Att detta förhållande icke är såsom sig bör är uppenbart. Lagen den 23 oktober 1891 talar endast om *allmän* väg och enskild väg, som till allmänt underhåll övertages. Den talar ej alls om enskilda vägar, som äro

föremål för laga delning, vadan ett väghållningsdistrikt är urstånd-satt att giva anslag för ändamålet. Även torde kommun av samma anledning sakna laglig befogenhet att i ömmande fall anslå medel till enskilda vägars iståndsättande i sammanhang med laga delning.

För att fylla denna brist i lagen torde ej krävas vidlyftigare utredningar. Det gäller blott att omformulera vissa paragrafer i lagen den 23 oktober 1891 (5 och 8 §§). Någon ändring i kommunalförfattningarna eller landstingsförordningen kräves, av allt att döma, icke. Uti kommunalförordningen omnämnes ej alls vägväsendet. Den befogenhet kommun äger i angivna hänseende inrymmes uti § 5 i lagen den 23 oktober 1891. Uti landstingsförordningens 1 § talas endast om »åtgärder för kommunikationsväsendets befordrande» och omfattar detta givetvis ej blott de vägtyper, som omförmälas i lagen den 23 oktober 1891, utan även enskilda vägar, järnvägar etc.

Tillfredsställande lösning av frågan erhålles sålunda endast genom ändring av §§ 5 och 8 i lagen den 23 oktober 1891.

I anledning härav hemställas,

att riksdagen för sin del ville besluta följande förändrade lydelse av §§ 5 och 8 i lagen den 23 oktober 1891 angående väghållningsbesvärets utgörande på landet.

§ 5.

Vad sålunda om väghållningsbesvärets fördelning på särskilda distrikt är stadgat må ej innefatta hinder för kommuner eller landsting att lämna bidrag till byggande av allmän *eller enskild* väg, bro eller färja.

§ 8.

Ur vägkassan bekostas jämväl anläggning av ny och omläggning av gammal väg, förändring av bygdeväg till landsväg, iståndsättande av en-

skild väg, bro eller färja, som till allmänt underhåll övertages *eller jämbikt lagen den 5 juli 1907 om enskilda vägar på landet till framtida underhåll indelas*, samt byggande av bro eller färja, i den mån sådan kostnad ej av statsmedel eller, efter särskilda åtaganden, av kommuner eller landsting eller eljest annorledes gäldas.

Stockholm den 16 januari 1917.

Emil Molin,
Dombäcksmark.
